

فضای سبز محله شاهد، محیط آرام و امنی برای دانش آموزان و مسجدی هاست

خوبی های «نیلوفر»

۱۰

مکان نما

الینا از مدرسه به پارک می آید و با هم ورزش می کنیم، گاهی اوقات تنیس روی میز و گاهی هم شطرنج.

● چمن پارک سر حال مانده است

مسجد علی ابن ابی طالب^(ع) کنار این پارک قرار دارد. برای همین خیلی از نمازگزاران محله، قبل و بعد از نماز ظهر و عصر در این پارک با هم قرار می گذارند و از طرفداران پرو پاقرص بوستان نیلوفر هستند. صالح شوشتری که هفتاد سال از عمرش گذشته است، به فضای آرام این بوستان اشاره می کند و می گوید: معمولاً نیم ساعت قبل از نماز ظهر به پارک می آیم و بعد از نماز هم نیم ساعتی در پارک می مانم. اینجا برای باز نشسته های محله شاهد که تعدادشان کم هم نیست، یک محیط دل چسب و آرام است و خیلی از هم سن و سال های من اوقات فراغت خودشان را اینجا سپری می کنند.

اطراف پارک و راسته بولوار شهید دکتر طهرانچی، تعداد زیادی مغازه و وجود دارد. یکی از کسبه به نام رشید مظاهری که دو سال است نزدیک پارک مغازه دارد، به منظره خوب آن اشاره می کند و ادامه می دهد: درخت ها را می بینیم و دلمان باز می شود. خدا کند همیشه آب باشد و این درخت ها سرسبز بماند. البته در این پارک، یک آب نمای زیبا هم قرار دارد که حالا خالی است. فکر می کنم به خاطر کمبود آب باشد. خدا را شکر با وجود این کم آبی ها چمن پارک هم سر حال مانده است.

وارد می شوند، اشاره می کند و ادامه می دهد: این ها هم مدرسه ای دختر من هستند. خیلی هایشان مثل مادر مسیر مدرسه به اینجا می آیند و ساعتی را سرگرم هستند. خدا را شکر محیطش خوب است و افراد نا اهل در آن رفت و آمد نمی کنند.

● نیلوفر، پاتوق ورزشی های محله

بوستان نیلوفر که از ۱۰ سال پیش در محله شاهد احداث شده است، کمتر از هزار متر مربع وسعت دارد. اما دالخلش علاوه بر پارک بازی کودکان، تجهیزات ورزشی، میز شطرنج و میز تنیس هم جانمایی شده است. محمد حسینی که دخترش را به پارک نیلوفر آورده است، می گوید: پشت خانه مان در ابتدای بولوار شهید دکتر طهرانچی، یک پارک دیگر هست اما محیط آرام اینجا را ترجیح می دهم. هر روز با

رضا ریاحی فضای سبز محله شاهد کوچک و جمع و جور اما مفید است. این شاید بهترین جمله ای باشد که می توان درباره پارک نیلوفر بیان کرد. این بوستان محلی از یک سمت به کوچه شهید دکتر طهرانچی ۱۰ و از سمت دیگر به معبر شهید دکتر طهرانچی ۸ می رسد. دالخلش این قدر صفا و آرامش دارد و خنکای درختان بلندش چنان لذت بخش است که حتی اهالی حتی در روزهای سرد سال هم بی خیال حضور در این فضای سبز نمی شوند و از هر فرصتی برای تفریح در بوستان نیلوفر استفاده می کنند.

این پارک به دلیل هم جوار بودن با چند مدرسه و مسجد، از نظر فرهنگی، وضعیت مناسبی دارد و برخلاف برخی از پارک هایی که ناامنی های بسیاری دارد، جو غالب این بوستان، آرام و فضای آن دل نشین است.

● امکان بازی بعد از مدرسه

صدای نشاط و شادی کودکانی که در حال تاب بازی هستند، در بوستان پیچیده است. با اینکه سر ظهر است و مدرسه ها تازه تعطیل شده، تعداد زیادی از دانش آموزان به همراه والدینشان در پارک حضور دارند. مرضیه عباسی که در حال تاب دادن دخترش است، می گوید: دختر من در دبستان شهدای راه آهن درس می خواند. هر روز در مسیر برگشت از مدرسه با فرزندم به این پارک می آیم و او ساعتی را در آن بازی می کند. مرضیه خانم به چند دختر بچه دیگر که به پارک

ثبت نام در کلاس تکواندو، انتخاب آرینا رضایی برای هدیه روز دختر بود

زندگی قبل و بعد از تکواندو

● چیزی در این رشته هست که برای ناراحت کننده باشد؟
بی عدالتی.

● تا حالا چنین تجربه ای داشته ای؟
بله. در یکی از مسابقات، تیم ما خیلی خوب بازی کرد اما بی عدالتی داور باعث شد که مقام نیاوریم و این قدر این موضوع برایمان ناراحت کننده بود که باعث شد بعضی از هم کلاسی هایم دیگر این رشته را ادامه ندهند.

● ورزش دیگری هم انجام می دهی؟
در حال حاضر بیشتر روی هاپکیدو متمرکز هستیم، اما در گذشته، به کلاس اسکیت و شنا هم می رفتم.

● در آنجا هم مقام داری؟
سال ۹۷ و ۹۸ مقام سوم استانی اسکیت را کسب کردم.

● اوقات فراغت چطور می گذرد؟
گاهی سنتور می زنم.

● چرا بین رشته های مختلف، تکواندو را برای ادامه دادن انتخاب کردی؟
آن قدر تکواندو روی من تأثیر گذاشته است که می توانم بگویم زندگی ام به دو بخش قبل و بعد از تکواندو تقسیم می شود.

● چه ویژگی ای در تکواندو این همه روی تو اثرگذار بود؟
تکواندو خیلی روی ذهن، روح و اخلاقم تأثیر گذاشت و اراده ام را بیشتر کرد. جوانمردی را یاد گرفتم و نگاه اخلاقی تری به زندگی دارم. همه این ها باعث شد که این رشته برایم جایگاه ویژه تری پیدا کند.

● الان برای مسابقات کشوری چقدر تمرین می کنی؟
روزی ۲ ساعت.

● این تمرینات به درست لطمه نمی زند؟
چون در مدرسه مصلی نژاد درس می خوانم، فشارهای درسی ام زیاد است و چاره ای جز این ندارم که از خوابم کم کنم. در شبانه روز حدود پنج ساعت بیشتر نمی خوابم تا به هر دو برسم.

● از مسابقاتی که تا حالا داده ای، خاطره ای نداری؟

در یکی از مسابقات، قدر قییم حدود بیست سانتی متر از من بلند تر بود. دو تا ضربه به من زد و داشت من ناامید می شدم. از خدا کمک خواستم. دوباره شروع کردم و در نهایت با یک برد شیرین آن را به پایان رساندم.

فهیمة شهری ۹ ساله بود که با دیدن فیلم «قهرمانان کوچک» به کاراته علاقه مند شد. از آن زمان تکواندو کار می کرد. سال ۱۴۰۰ برای هدیه روز دختر، پدرش گفت: «تبلت برای بگیرم یا کلاس تکواندو ثبت نامت کنم؟» جواب آرینا رضایی باز هم تکواندو بود. این نوجوان کلاس هشتمی محله کوثر همچنان رشته رزمی را ادامه داده و از تابستان امسال هم وارد رشته هاپکیدو شده است. او شهریور ماه، مقام اول استان در این رشته را به دست آورد و در حال حاضر دارد خود را برای مسابقات کشوری آماده می کند.

● تا حالا تکنیک های این رشته را به دیگران هم یاد داده ای؟
چون کمر بند مشکی دارم، از تابستان سال گذشته، کمک مربی شده ام و در زمان نبود استاد، خودم کلاس را می گردانم و تمرین می دهم.

● رسیدن به این جایگاه برای سخت نبود؟

یک وقت هایی سخت بود. اوایل که شروع کرده بودم، هنگامی که می دیدم بچه های رده بالا چطور فن ها را روی یکدیگر پیاده می کنند، برایم عجیب بود و با خودم می گفتم یعنی می شود روزی برسد که من هم بتوانم مثل این ها باشم. اما خدا را شکر با تلاش و تمرین زیاد توانستم به سطحی حتی بالاتر از آن ها برسم.

۹